

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Sfintele Paști, a Samarinencei

Cu mare dor cobor la poporul cuvântului Meu și Mă întâlnesc cu el în cuvânt și-i deslușesc taine mereu, mereu taine și voia Mea peste el, așa cum am lucrat la fântâna lui Israel acum două mii de ani și am dat femeii samarinence apa cea vie a vieții Mele cu omul care ia de la Dumnezeu pentru viața lui, pentru iubirea vieții lui. Și iată-Mă aici petrecând la fântâna cu numele îngerului ei cel din cer, fântâna samarinencei, fântâna întâlnirii și ograda ei în cetatea cuvântului Meu, iar Eu oaspete la fântână, Eu și samarineanca Mea, ucenița cea mărturisitoare de Dumnezeu în vremea aceea de după statul Meu cu ea în cuvânt la fântână.

O, fiilor, vă găesc așteptând intrarea Mea la voi, și în carte, și prețuiesc iubirea voastră de Dumnezeu, și fericiți sunt și vor fi cei ce prețuiesc lucrul Meu cu voi și pe voi, căci aceia au statornicie până la sfârșit, și vor fi găsiți lângă Mine și lângă voi mereu sub lucrul Meu de peste voi, sub truda Mea cea pentru mântuirea și sfințirea tot mai mult a poporului cuvântului Meu, adevăratul popor al venirii Mele pe pământ acum, la sfârșit de timp, fiilor.

Am sosit cu oaste cerească la fântână și găsim popas primitor, găsim cănuțe și băncuțe și găsim că suntem întâmpinați de cei ce vin la voi în sărbători aici, fiilor, iar Eu, Domnul, am cu cine să grăiesc în coborârea Mea și să descopăr tainele Mele și să le împart, și să împart credință și înțelepciune și iubire dulce pentru împlinirea Mea tot mai mult în cei ce Mă iau de la izvor cu apa cea vie a cuvântului Meu de dor, și de povață cu dor.

Ne așezăm acum, și pace vouă, fiilor! Și de lângă Mine privește peste voi și peste cetate îngerul fântânii, samarineanca cea mărturisitoare de Hristos acum două mii de ani și toată casa ei și toată iubirea lor de Dumnezeu, iubirea care a ridicat suflete din necunoștință și din păcat și le-a adus lui Dumnezeu jertfă de umilință și de credință până la sfârșit, iubire statornică, iubire veșnică, fiilor.

O, îți dau ție bucuria zilei de serbare, bucuria întâlnirii cu poporul cuvântului Meu aici, în cetatea Mea pe pământul neamului român, o, uceniță mărturisitoare pentru Hristos până la sfârșit, nu doar o vreme, nu așa cum fac cei nestatornici în iubirea cea pentru Mine. Iar acum așează-ți glasul cuvântului tău lângă Mine în carte aici, în cetate, și scriem această zi și mărturisirea ei și tot ce va fi să așez spre știre în ziua aceasta.

— *Bucurie mare se face în cer când vii cu sfinții Tăi în cuvânt pe pământ, Doamne. Toate puterile și oștirile cerești tresar la glasul Tău de peste cetate și se adună cu Tine aici în sărbători și stau cete-cete și-Ți ascultă cuvântul și se mângâie duhul celor din cer, căci Tu ești mângâierea lor, Tu, și cuvântul Tău, Doamne iubit.*

O, ești plin de dor până peste margini și în ziua aceasta, Doamne. Arzi de dor să așezi și să tot așezi între Tine și ei deslușirea tainelor Tale aici, Doamne iubit, și ferice lor, celor ce-Ți înțeleg dorul și arsura lui și aplecarea Ta cu dor ca să-i așezi tot mai tari pe cale cu Tine până la sfârșit, Doamne, așa cum și eu Te-am iubit până la sfârșit, căci am înțeles că ai venit pe pământ și că nu ești luat în seamă, și m-a durut durerea Ta, atât de mult m-a durut, de am început să strig în lung și în lat și să Te vestesc și să-i aduc pe mulți la Tine, la povața Ta, la apa Ta cea vie, Doamne. O, că m-ai umplut de Tine în ziua aceea la fântână și a dat pe afară ființa Ta din inima mea cuprinsă de dragoste pentru Tine, și până la sfârșit Ți-am purtat dragoste, Doamne, și i-am umplut de această dragoste pe toți cei din casa mea și nu ne-am mai lipsit de dragostea Ta și am mers cu ea în noi în cer, ca să-i învățăm statornicia cu Tine până la sfârșit pe cei ce Te află pe cale căutând după ei prin lumea cea plină de păcat ca să-i aduci pe mulți la viață, la apa cea vie, Doamne.

O, ard de dor să dau din dorul meu și din iubirea mea de Tine și azi la mulți, dar poporului cuvântului Tău ard de dor să-i dau lui taina dorului meu de Tine, Doamne iubit, și să-i spun lui că eu până la sfârșit Te-am iubit cu dorul ars și cu putere și cu nedespărțire de Tine, Doamne iubit. Iar dacă astăzi este voia Ta să grăiesc, o, e mare această bucurie a mea, e cât iubirea mea de mare, iar eu pe ai mei i-am iubit cu iubirea Ta, căci ca să-i iubești cu adevărat pe ai tăi ai grijă de Dumnezeu în ei, ai grijă să nu-și mai piardă credința și să nu fie uciși de necredință de către cei ce împart necredință, căci cei care ucid credința și statul în Dumnezeu al celui ce merge pe cale cu Tine, unii ca aceștia se fac vinovați de ucidere, își iau ei dreptul peste sufletul omului credincios, iar cei ce se învoiesc cu vișorul necredinței fac aceasta dacă au cu cine să-și lucreze necredință și răcirea sufletului lor, și ajung să facă fără teamă aceasta peste ei.

Le spun celor ce vin să fie cu Tine și le spun că în vremea aceasta iubirea de Dumnezeu e mică în creștin, e mică din pricina iubirii de sine, iubire fără Dumnezeu în ea. Iar iubirea cea cu Dumnezeu în ea iată ce face ea: face nedespărțire între om și Dumnezeu, iubire veșnică, iubire care nu moare, Doamne, ci, din contra, crește și sfințește pe om, și este scris în Scripturi pentru vremea de sfârșit: «Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine se întinează, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană, iar cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, căci Domnul vine și dă fiecăruia după faptele lui».

O, Doamne, omul caută să-i fie bine și tot mai bine pe pământ, și mai ales cu trupul să-i fie bine. O, dar în cer te gândești, omule, cum va fi să-ți fie? Nu știi că în viața trupului trebuie să-ți gătești viața cea veșnică? O, nu fugi, nu te despărți de viața cea veșnică și de tainele ei! Ferește-te să te lași spre primejdie pentru viața cea de veci, ferește-te de cei ce-ți ucid credința, căci cine caută să-l despartă pe om de grija vieții cerești, acela face ucidere de om, de viața cea din cer a omului, iar cel care se desparte pe sine de grija vieții veșnice, acela singur își ucide viața cea din cer și binele vieții veșnice, iar eu am iubit apa vieții veșnice și am dat și altora din ea și am făcut credință și înviere în cei din casa mea și în mulți apoi.

O, îți spun ție, popor al cuvântului lui Dumnezeu: ție îți trebuie ocrotire mare, și de aceea învață-te cu Domnul tot mai mult, tot mai sfânt cu împlinirea înaintea Lui, că vine Domnul la tine și te învață cum să stai sub ocrotirea Lui.

Voi, cei care alegeți să faceți parte din poporul învățat de Dumnezeu în această vreme, o, nu mai umblați cu ceea ce nu vă lasă curați pentru Domnul. Mereu a pierdut Domnul din popor când a fost să-i ceară mai sus, mai sfânt pasul, mai desăvârșită iubirea și lucrarea, și mulți Îl părăseau ca să le fie mai bine și ca să-și facă voile, o, și se trăgeau în lături și făceau Domnului rană veșnică, și nu se temeau să facă aceasta lui Dumnezeu, iar Domnul a grăit mereu numai pentru cei ce-și frâng voia lor pentru voia Lui cu ei, o, și sunt multe de împlinit pe pământ și Îi trebuie Domnului popor pregătit și tot mai pregătit, și mulți sunt nedumeriți și nelimpeziți la înțelesuri, și de aceea Domnul lucrează mult, iar acum, iată, dă să-Și deschidă glasul și să-Și mărturisească tainele Lui vouă.

O, Doamne, Îți simt apăsarea și dorul și cuvântul gata să lucreze, așa cum ai lucrat cu mine la fântână învățându-mă taina apei vie și statul Tău întru mine apoi ca să-mi cârmuiești viața și iubirea și puterea mea cea pentru Tine. O, slavă Ție, și cuvântului Tău mult și sfânt pentru ei! Și stau cetele de sfinți sub puterea cuvântului Tău și se așează cerul în ajutorul Tău și al poporului Tău. O, pace Ție în lucrul Tău peste ei, Doamne! Amin.

— Sunt cu privirea și cu auzul deschise, căci se așteaptă în mijlocul poporului cuvântului Meu o deslușire, o limpezire a înțelesurilor, o liniștire, o pace în inimi și o așezare a lucrurilor, căci este scris: «Cel ce este sfânt, să se sfințească și mai mult», iar Eu Îmi sfințesc poporul mereu, mereu și tot mai mult, iar unii dau să se despartă de Mine prin neîmplinirea

celor ce sosesc din cer ca să fie lucrate de cei ce iubesc și stau pe cale cu Mine, și nu altfel fac cu viața lor.

Grăiesc cu tine, popor al cuvântului Meu, și-Mi las la izvor cuvântul cel pentru tine, căci sunt cu femeia samarineancă aici, la fântână, și lucrez împărțind apa cea vie a cuvântului Meu, și Mă privesc oștirile de sfinți. Te îndemn să-ți întărești calea spre Mine, fiule, și-ți dau ca pildă pe femeia samarineancă, pe cea care nu și-a mai schimbat calea și mersul pe cale și dragostea și alegerea, după ce Eu, Domnul, i-am ieșit în cale la fântână, ba ea a mers apoi cu toată casa ei cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

O, cu poporul cuvântului Meu din vremea aceasta n-a fost tot așa, că au venit creștini și au crezut și au iubit, și s-au întors apoi de la Mine, M-au părăsit, M-au lăsat rușinat înaintea diavolului și a lumii, că n-au rămas în ascultarea Mea ca să-i tot sfințesc pe ei, o, și M-au dat de peste ei, iar cine iese de la Mine se desparte de Mine, și Mă despart și Eu de el și-l las să-și facă voia și să nu-l încurc Eu dacă așa își alege să facă.

Numai că Eu, Domnul, am rămas și rămân cu popor statornic, și văd acum nedumerire în inima celor ce iubesc pe Dumnezeu până la sfârșit, dar vin să le limpezesc apăsarea și să le dau deslușirea mult așteptată de ei, o, că Mi-e milă de iubirea lor, de cei cărora le este milă de Mine Mi-e milă, și le grăiesc lor acum.

V-am spus, fiilor, că vă pregătesc tot mai sus pe voi, tot mai lângă Mine, ca să fiți voi unde sunt și Eu, precum am promis, și să fiți ocrotiți de cele ce vin și tot vin peste pământ și peste oameni. Vin să vă deslușesc taina voii Mele întru toate, că vă plâng inimioarele, fiindcă Eu plâng în ele, fiilor care iubiți și miluiți pe Domnul cu dragostea voastră și cu ascultarea. O, fiilor, Eu plâng, Eu plâng în voi, nu voi, nu voi, fiilor, căci Eu am rană veșnică de la neîmplinirile voii Mele ale omului, iar satana saltă de bucurie pentru vremea Mea pierdută de partea lui, căci poporul cel hrănit de Mine cu cuvânt din cer, o, n-a fost statornic până la sfârșit, până la hotar. Unii M-au părăsit când am spus să nu mai mănânce carne poporul cuvântului Meu. Alții M-au părăsit ca să rămână cu țuica, alții să mănânce pâine făcută de lumea cea nespălată pe mâini și pe minte, alții să poată purta haine ca ale lumii, alții pentru poftă și plăceri, alții cu moda cea de azi și cu neascultarea de Dumnezeu, o, și au căzut părinți prin copii și copii prin părinți apoi, nesupuși lui Dumnezeu cei ce au ales să cadă din brațul Meu cel plin de cuvânt, o, și puțini prin vreme au rămas ai Mei, puțini, de la începutul lucrării Mele de cuvânt și până azi.

Omul cade în neascultare din pricina neascultării, cade din una în alta când cade, și mor unii prin alții cei ce cad, că nu se ferește de cel mort cel încă viu.

Fiilor, fiilor, Eu sunt cu mila, și dau să nu apăs cu greul Meu prea mult și să stau mult în cuvânt peste voi. Intru cu deslușirea și cu limpezirea nedumeririi poporului Meu. A ajuns din unul în altul peste tot nedumerire despre felul în care trebuie să se hrănească cel ce este cu adevărat poporul cuvântului Meu.

Da, măi fiilor, creștinește se dezleagă la vin și la untdelemn și în zilele cu nedezlegare pentru acestea pentru sărbătorile care cad în zilele de post, iar altceva nu este de hrană pentru poporul venirii Mele aparte pregătit în acest timp pentru Dumnezeu, și care are de la Mine povață mângăierea cea de rai, așa cum Eu i-am spus omului să se hrănească înaintea Mea ca să-l curăț mereu pe el de moarte, și apoi să-l pot ocroti, ținându-l pe el sub acoperământul Meu, căci scris este: *«Domnul te va izbăvi din cursă, te va umbri cu spatele Său și vei sta în nădejde sub aripile Lui și sub adevărul Lui, și nu te vei teme de frica de noapte, sau de săgeata din zi, de întunericul cu rele în el și de boli fel de fel, iar de vor cădea de-a stânga și de-a dreapta ta mii și zeci de mii, de tine nu se vor apropia, că pe Domnul L-ai pus ție de scăpare și nu vor veni către tine rele și nici către lăcașul tău, și vei fi purtat pe mâinile Lui și vei călca peste vasilisc și peste leu și vei striga pe Domnul și te va auzi și-L vei slăvi pe El, pe Cel ce te ocrotește»*.

Am spus vouă, fiilor, să vă faceți curat în casă și în ogradă și să aveți grijă mare de viața Mea cu voi. V-am învățat să nu mai mâncați carne, să nu mai creșteți vite și vietăți și păsări de mâncat, să nu vă hrăniți cu trupuri v-am învățat pe voi, și v-am dezlegat mânuțele de la munca aceasta, care vă lua de lângă Mine, și v-am povățuit pe voi spre mâncare ca în rai, legume și semințe și fructe și toate cele ce vă sfințesc pe voi și vă păzesc sufletele și trupurile. O, v-am învățat că v-am iubit, fiilor. Am spus: fiecare să mănânce de la mama lui, căci voi sunteți poporul Domnului în vremea aceasta. Am spus să nu mâncați de la animal sau de la pasăre sau de la altfel de trup viu, ci să mâncați ca în rai, ca să vă fie bine vouă și să-Mi fiți Mie sălaș cald cu voi.

O, este acum frământare mare în popor, că a mers vestea că nu trebuie poporul Meu să mănânce hrana albinuțelor. O, așa este, fiilor, și Mă aplec acum înaintea voastră și cer iertare vouă, că unii își spun: „*De ce nu ne-a spus Domnul? De ce a fost să ne hrănim așa atâta timp?*”.

O, iertați pe Domnul acum, fiilor! Eu Mă aplec și vă mângâi inimioarele durute în voi și vă făgăduiesc că și Eu vă iert, și vă curăț acum de vina din voi, de apăsarea din inimioarele voastre. O, Eu lucrez să-Mi păzesc lucrarea și sunt cu răbdarea pentru mersul lucrării Mele, pentru cei care dau să Mă urmeze pe calea pregătirii pentru venirea Mea cuvânt pe pământ și pentru viața de rai a celor credincioși Mie acum.

O, nu pot, fiilor, să-Mi aduc pe pământ voia Mea, când văd cât de puțină iubire de Dumnezeu are creștinul pe pământ, iar Eu trebuie să-Mi trâmbițez cuvântul și să am cui să-l împart și să-l aștept pe creștin să facă voia Mea pas cu pas, și sunt plin și iar plin de așteptare după pașii cei sfinți și tot mai sfinți ai fiilor cuvântului Meu și le spun lor: O, nu este deosebire între a mânca lapte de la vacuța care mănâncă iarbă, sau ouă de la găinuța care mănâncă boabe și viermișori, sau hrana de la albinuțele care mănâncă din flori, căci toată această hrană trece prin trupuri, fiilor, iar pe voi vă pregătesc prin viață de rai pentru rai, că voi ați văzut cum a căzut din rai omul, și cât de greu muncește Domnul să-l facă vrednic pe om de raiul din care a căzut la început.

Vă făgăduiesc să deslușesc mai departe cu voi aceste taine sfinte, coborâte din rai pentru voi, dar acum, fiilor, dau să vă liniștesc apăsarea și să vă făgăduiesc iertarea și să vă șterg apăsarea din inimi, o, și vă iau de la început cu creșterea cea curată, că mereu omul trebuie să înceapă și să nu stea. Dar și voi, fiilor, să iertați răbdarea Mea, că pe Mine M-a durut că n-am putut aduce vestea împlinirii multora care au mai rămas să le așez, dar iată, nu poate cel ce crede în venirea Mea cuvânt pe pământ, nu poate ca în rai, când el de atâta vreme este pe pământ și ca pe pământ.

I-am spus lui Israel, în pilde i-am spus că-l iau să-l duc într-un loc unde curge lapte și miere, numai să vrea cu Mine să meargă și să iasă din lume, din Egipt să iasă, dar el a cârtit pe cale și a dorit iarăși ce avea de hrană în Egipt, iar Eu i-am făcut voia, dar n-au mai apucat să vadă Canaanul, că au murit pe cale fiii lui Israel, dar au ascultat fiii născuți pe cale și le-am dat lor pământul binecuvântat, o, și am dus dureri peste dureri și de la ei tot timpul apoi, căci omul nu are statornicie până la sfârșit, fiilor, nu are așa cum a avut samarineanca și casa ei toată, după ce ei au cunoscut și au iubit pe Hristos.

Așadar, adevăratul popor al cuvântului Meu nu este să mănânce hrana cea făcută de trupul albinuțelor, așa cum nici de la vacuță, nici de la găinuță nu mănâncă, iar această lege sfântă este pentru cei ce iubesc și ascultă pe Domnul și venirea Lui cea de acum cu taina raiului pe pământ la om.

Fiilor care-Mi așezați pe pământ cuvântul, o, fiilor, nu este cu voi cel ce nu are împărțire de suflet cu voi, dar măcar să nu fie împotriva voastră unul ca acela. O, măi fiilor, cu voi sunt cei cu care voi vă bucurați, și care vă bucură și ei și se bucură cu voi și de voi. Iar ceea ce mai este de deslușit lăsăm acum pentru iarăși venirea Mea la voi în cuvânt, dar acum

vă las spre odihnă pe voi, dar și pe cei pe care îi liniștesc cu deslușirea Mea acum, căci sunt triști și plânși cu sufletul din ei pentru timpul de până acum, al neștiinței acestei taine din rai coborâtă acum la voi. O, strângeți-vă în pacea Mea și nădăjduiți în Dumnezeu și în toate ale Lui prin voi, căci El vă dă ca să purtați și ca să fiți, El, fiilor, El.

Îi strâng la piept și pe cei neputincioși cu iubirea și le dau și lor ridicare, dar cu dorul acesta, ca să facă și ei cu dor voia Mea și să plângă și ei după ea.

Acum pace vouă! Pacea Mea cea sfântă de la margini la margini peste fiii poporului cuvântului Meu! Îmbrățișarea Mea o împart la toți. Pe toți voiesc să-i am la sânul Meu duios după fii. Și să vină la voi să învețe să știe ce să facă, să știe de la voi că dintre două răuri e bine să nu aleagă omul nici unul, dar dacă trebuie să alegă din pricina strâmtorării, e bine răul cel mai puțin să-l aleagă, și să se stropească cu apă sfințită și curățitoare peste toate câte folosește creștinul poporului Meu, iar Eu vă voi primi pe voi, căci scris este: *«De ce este necurat pentru voi să nu vă atingeți, și Eu vă voi primi pe voi»*. Și stați curați prin ascultare, și Eu vă voi primi pe voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26-05-2019